

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v trestnej veci proti obvinenému **I. P. a spol.** pre trestný čin lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 8 ods.1, § 41 ods. 1, § 234 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. a iné účinného do 1. januára 2006 na neverejnom zasadnutí 4. júna 2008 v Bratislave prerokoval podľa § 24 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 spor o príslušnosť medzi Krajským súdom v Prešove a Okresným súdom Kežmarok a takto

r o z h o d o l :

Vecne príslušným súdom na vykonanie konania v trestnej veci obvineného **I. P. a spol.** je **Okresný súd Kežmarok.**

O d ô v o d n e n i e :

Prokurátor Okresnej prokuratúry v Kežmarku podal 9. septembra 2005 na Okresnom súde Kežmarok obžalobu na obvinených **I. P.**, ml. **M. Č.** a ml. **T. P.** vedenú pod sp. zn. 6 T 151/2005, pre skutok právne posúdený ako trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. formou spolupáchatelstva podľa § 9 ods. 2, ako obzvlášť nebezpečný recidivista podľa § 41 ods. 1 Tr. zák. u obvineného **I. P.**, ako trestný čin lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, § 234 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. u obvinených ml. **M. Č.** a ml. **T. P.**, ktorého skutku sa mali dopustiť na skutkovom základe, že

dňa 17. januára 2005 v dobe od 22.45 hod. do 23.00 hod. vo V. okres K. na ul. Ž., na ceste pred obytným domom č. X. spoločne po predchádzajúcej vzájomnej dohode spoločne s mal. T. nar. X. pribehli k poškodenému J. G., zvalili ho na zem, kde ho držali a zakrývali mu ústa, aby mu zabránili kričať, jeden z nich ho bil rukou do oblasti tváre, čo sa mu však z dôvodu aktívnej obrany poškodeného nedarilo, tak začali biť J. G. drevenou časťou skriňového vešiaka na odev, a to do oblasti pravého ramena, ľahli si na neho a začali ho prehľadávať, roztrhali mu zadné vrecko riffových nohavíc, z ktorého mu vzali športovú peňaženku H., v ktorej sa nachádzala finančná hotovosť 150 Sk, 50 Kč, bankomatová karta Č., občiansky preukaz, študentská karta I., preukaz na zľavu pre Č d., preukaz vstupu na internát, všetko na meno poškodeného J. G., ďalej občiansky preukaz Českej republiky na meno J. K. a v tom čase ml. T. P. a mal. T. pribehli k J. K., ktorá volala o pomoc a chceli jej v tom zabrániť, čo sa im nepodarilo, pretože J. K. ušla, preto sa vrátili k I. P. a ml. M. Č., pričom po tom, ako sa zmocnili peňaženky z miesta činu ušli, čím takto spôsobili J. G. škodu krádežou v sume celkovo 731,80 Sk a škodu poškodením vecí v sume najmenej 1 000 Sk a nespôsobili mu pri čine žiadne zranenia a obvinený I. P. sa konania dopustil aj napriek tomu, že bol rozsudkom Okresného súdu Kežmarok, sp. zn. 1 T 250/99, zo dňa 28. februára 2000, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 22. júna 2000, odsúdený pre trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 6 (šesť) rokov nepodmienečne so zaradením do II. (druhej) nápravno-výchovnej skupiny, z výkonu ktorého bol podmienečne prepustený dňa 29. marca 2004 Okresným súdom v Banskej Bystrici so skúšobnou dobou v trvaní 4 (štyri) roky.

Vo veci okresný súd prvýkrát vykonal dokazovanie na hlavnom pojednávaní dňa 27. februára 2006, na ktorom vykonal výsluch obvinených, ako aj výsluch dvoch svedkýň. Potom bolo hlavné pojednávanie viackrát odročené, naposledy dňa 12. júna 2006 bolo odročené na neurčito (č.l. 169). Následne predseda senátu vo veci určil termín neverejného zasadnutia až dňa 28. decembra 2006, hoci išlo

o väzobnú vec (obv. I. P. bol vo väzbe od 16. marca 2005), pričom termín stanovil na deň 9. februára 2007. Na tomto neverejnom zasadnutí rozhodol uznesením podľa § 222 ods. 1 Tr. por. tak, že trestnú vec postúpil na prejednanie Krajskému súdu v Prešove ako súdu vecne príslušnému.

V písomných dôvodoch svojho uznesenia uviedol, že v priebehu konania zistil, že u obvineného I. P. prichádza do úvahy postup v zmysle zásady „trikrát a dost“, pretože už bol rozsudkom Okresného súdu Poprad, sp. zn. 2 T 194/90, zo dňa 14. júna 1990 uznaný za vinného zo spáchania trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1 Tr. zák a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky a 6 (šesť) mesiacov nepodmienečne, a taktiež rozsudkom Okresného súdu Kežmarok, sp. zn. 1 T 250/99, z 28. februára 2000 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 2 To 117/00, z 22. júna 2000 bol uznaný za vinného zo spáchania trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov nepodmienečne. Vzhľadom na tieto skutočnosti je potom podľa názoru okresného súdu na konanie vecne príslušný Krajský súd v Prešove.

Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 11. septembra 2007, pričom celý spisový materiál bol postúpený Krajskému súdu v Prešove až dňa 11. marca 2008, kde došiel 7. apríla 2008 a je vedený pod sp. zn. 1 T 1/2008.

Krajský súd v Prešove uznesením zo 17. apríla 2008 na neverejnom zasadnutí neuznal svoju vecnú príslušnosť na vykonanie konania v trestnej veci obvineného I. P. a spol., a túto dňa 19. mája 2008 predložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na rozhodnutie sporu o príslušnosť v zmysle § 24 ods. 1 Tr. por.

Neuznanie príslušnosti odôvodnil tým, že v prípade obvineného I. P. bol okresný súd povinný s prihliadnutím na ustanovenie § 16 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 a § 2 ods. 1 nového Trestného zákona skúmať, či použitie nového Trestného zákona ako celku nie je pre obvineného priaznivejšie. V tejto súvislosti poukázal na prechodné ustanovenia § 437 ods. 5 Tr. zák. podľa

ktorého sa ustanovenie § 47 ods. 2 Tr. zák. vzťahuje aj na osobu, ktorá bola potrestaná za niektorý z trestných činov uvedených v ustanovení § 43 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 ale iba za podmienky, že táto osoba spáchala ďalší trestný čin uvedený v § 47 ods. 2 Tr. zák. po nadobudnutí účinnosti tohto zákona t.j. po 1. januári 2006. Pokiaľ táto podmienka nie je splnená, možno takého páchatela potrestať podľa neskoršieho Trestného zákona len trestom odňatia slobody v rámci trestnej sadzby uvedenej v § 188 ods. 2 Tr. zák. modifikovanej podľa § 38 ods. 5 Tr. zák.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v intenciách § 564 ods. 3 teraz účinného Trestného poriadku (zák. č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov) ako súd najbližšie obom súdom spoločne nadriadený podľa § 24 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 prerokoval vzniknutý spor o príslušnosť a zistil, že vecne príslušným súdom na vykonanie konania v trestnej veci obvineného I. P. a spol. je Okresný súd Kežmarok.

Podľa názoru najvyššieho súdu senát Krajského súdu v Prešove postupoval správne, keď neuznal svoju vecnú príslušnosť na vykonanie konania o podanej obžalobe na obvineného I. P. a spol. Niet sporu o tom, že protiprávne konanie obvineného I. P., ktorým mal naplniť znaky žalovaného trestného činu, bolo spáchané na území okresu Kežmarok za účinnosti starého Trestného zákona (zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov). Skutočnosť, že obvinený I. P. bol v minulosti už dvakrát odsúdený na nepodmienečné tresty ktoré aj sčasti vykonal, za trestné činy lúpeže bola súdu známa už v čase podania obžaloby (vid' odpis registra trestov č.l. 100), teda neobstojí tvrdenie okresného súdu, že to zistil až v priebehu hlavného pojednávania. V tom prípade nevenoval dostatočnú pozornosť dôkazom obsiahnutým v procesnom spise. Pri dôkladnom preštudovaní procesného spisu túto skutočnosť mohol zistiť a postupovať vo veci v rámci predbežného prejednávania obžaloby postupom podľa § 188 ods. 1 písm. a/ Tr. por. V čase podania obžaloby bol na prejednanie veci skutočne vecne príslušný Krajský súd v Prešove vzhľadom k tomu, že obvinenému hrozil v rámci spomenutej zásady

„trikrát a dost“ podľa § 43 ods. 1 Tr. zák. výnimočný trest odňatia slobody (§ 17 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006).

Dňom 1. januára 2006 nadobudol účinnosť nový Trestný zákon (zák. č. 300/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov) a keďže okresný súd rozhodoval o postúpení veci krajskému súdu dňa 9. februára 2007, kedy bol účinný nový Trestný zákon, bol povinný skúmať s prihliadnutím na ustanovenia § 16 ods. 1 skoršieho Trestného zákona a § 2 ods. 1 nového Trestného zákona, ktoré upravujú časovú pôsobnosť, či použitie nového zákona ako celku nie je pre obvineného I. P. priaznivejší. V prípade, že by si túto povinnosť splnil, nemohol by predmetnú trestnú vec postúpiť krajskému súdu, pretože pre obvineného je priaznivejší nový Trestný zákon.

Vyššie spomínanú zásadu „trikrát a dost“ prebral aj nový Trestný zákon v ustanovení § 47 ods. 2, ktoré ustanovenie je rovnako ako ustanovenie § 43 ods. 1 starého zákona zamerané na prísnejší postih recidivistov. V prejednávanej veci však toto ustanovenie nemožno aplikovať. Bráni tomu prechodné ustanovenie § 437 ods. 5 Tr. zák., podľa ktorého sa ustanovenie § 47 ods. 2 Tr. zák. vzťahuje aj na osobu, ktorá bola potrestaná za niektorý z trestných činov uvedených v § 43 ods. 1 zák. č. 140/1961 Zb. v neskoršom znení za podmienky, že táto osoba spáchala ďalší trestný čin uvedený v § 47 ods. 2 Tr. zák. po nadobudnutí účinnosti tohto zákona, t.j. po 1. januári 2006. Skutok, pre ktorý je obvinený I. P. trestne stíhaný mal byť podľa obžaloby spáchaný 17. januára 2005, z čoho vyplýva, že v posudzovanej veci táto podmienka splnená nie je. Za daného stavu možno obvineného I. P. v prípade uznania viny potrestať len trestom odňatia slobody v rámci trestnej sadzby uvedenej v § 188 ods. 2 Tr. zák. modifikovanej podľa § 38 ods. 5 Tr. zák., ktorá je od 9 (deväť) a pol roka do 12 (dvanásť) rokov.

Skutočnosť, že v minulosti bol dvakrát odsúdený a potrestaný za trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1 starého Trestného zákona treba považovať v zmysle transpozičného ustanovenia § 437 ods. 1 nového Trestného zákona za naplnenie znaku opätovného spáchania zločinu podľa § 38 ods. 5 nového Trestného zákona,

čo zakladá zvýšenie dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu. Uloženie výnimočného trestu odňatia slobody neprichádza do úvahy.

So zreteľom na vyššie uvedené preto Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore o príslušnosť rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 4. júna 2008

JUDr. Juraj K l i m e n t ,v.r.
predseda senátu

Vyhotovil : JUDr. Peter Szabo

Za správnosť vyhotovenia: